

VÁLYI-NAGY ERIKA

történelem

regény

Scolar

© Vályi-Nagy Erika, 2023
© Scholar Kiadó, 2023
Szerzőfotó © Kállai Márta / Scholar

Minden jog fenntartva.
A mű egyetlen részlete sem használható fel,
nem tárolható és nem sokszorosítható
a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

1. FEJEZET

Rebeka

– Amira üzent, hogy fél hatra jön – nézett fel Dávid az ebédjéből.

– Engem nem hívott.

– Nyilván tudta, hogy szombaton úgysem veszed fel, mert tele vagy. Anyádat csörgette meg, aztán ő engem.

– Az órámra néztem, kettő múlt éppen. Végiggondoltam, hogy ki jön még ma a szalonba, és megállapítottam, hogy ha nem tudom átcserelni a vendégeket, akkor hétkor sem fogom elkezdeni Amirát. Az arcomra lehetett írva a morfondírozás, Dávid nem is hagyta szó nélkül. – Miért nem mondd meg neki, hogy nem érsz rá? Folyton ez van, ő kinyilatkoztat, hogy várjad ekkor és ekkor a kozmetikában, te meg haptákba vágod magad, és mész pattanást nyomkodni.

– Nincs is pattanása.

– Akkor kenegeted a ráncait.

– Ne csináld már! A húgom. Olyan ritkán jön le, és a szalonban legalább tudunk nyugodtan beszélgetni. Vagy jobb volna, ha idehoznám?

– Csak azt ne! De úgysem vállalná, a múltkor is fejtörőcsöt kapott a gyerekek miatt. Pedig szerintem nem is voltak olyan hangosak.

– Jól van, nincs gyereke, persze hogy nem bírja a ricsajt. Régen mi sem bírtuk.

Nem ültem le az asztalhoz, pedig Dávid kikészítette az ebédemet. Telefonálgatni kezdtem, előbb a fél négyes vendéget tettem át máskorra, aztán meg az ötórásat a jövő hétre. A nők persze nem örültek a változtatásnak, szenvtelenül hallgatták a magyarázkodásomat, hogy véletlenül túlszerveztem a napomat, közbejött egy családi dolog, a gyerekek sincsenek jól, de hiába erőlködtem, nem érdekelte őket, ezért kénytelen voltam bedobni az utolsó kártyámat, hogy természetesen kedvezményt is adok. Csorgott a hátamon a verejték, mire végeztem. Dávid merev arccal ette a rizses csirkét, amikor végül mégiscsak lehuppantam a székre vele szemben. Alig tizenöt percem maradt, hogy megebédeljek. Nem bírta ki, hogy ne szólaljon meg.

– Komolyan, hallgatni is rossz volt, ahogy mentegetőztél a húgod miatt. Miért nem mondtad meg az igazságot? Hogy van egy zsarnok húgod, aki dél körül eldönti a csillogó budai lakásában, hogy vágyik egy ingyenkozmetikázásra a nővérétől, aki képes miatta az egész napját átszervezni, megalázkodni, bocsánatért esedezni, hazudozni, anyagilag rosszul járni, mindezt csak azért, hogy az elkényeztetett hugica szíve vágya teljesüljön.

– Hogy lehetsz ilyen rosszindulatú?

– Lásd már magad kívülről!

– Az a baj, hogy utálsz Amirát. Akármit tenne is, utálnád. Ezzel meg nem tudok mit kezdeni. Ő a testvérem, úgy alázkodom meg miatta, ahogy csak akarok. Nem fogod érteni, meg se próbáld. Egyke vagy.

Oda szúrtam, ahol fáj, Dávid mindig is sajnálta, hogy nem született testvére. A házasságunk elején folyton mondogatta, hogy sok gyerekre készüljek, mert ő nagy családot szeretne. Láttam, hogy a megjegyzésem után elsötétül az arca, de legalább nem szólt többet. Futtában még bekaptam

pár falatot, és a kabátot magam köré kanyarítva szaladtam vissza a szalonba. Tele voltam rossz érzésekkel. Miért kezdjük Dáviddal mindig előlről ugyanezt a veszekedést, ha Amira megjelenik? Miért fáj neki, hogy fontos nekem a húgom? Igen, néha a legfontosabb.

Amira különös szerepet töltött be az életemben. Eleinte én vigyáztam minden lépését, a „kisanyukájának” hívott, és felnézett rám, aztán amikor felnőtt, megváltozott a perspektívája. Ámulva figyeltem azt a ragyogó nőt, akivé a szemem előtt érett. Itt hagyta Szárszót, tizenévesen, viharosan költözött a fővárosba, lediplomázott, jó állást szerzett, budai lakást bérelt, érdekes emberekkel vette körbe magát. A történetei hollywoodi filmre kíváncsoktak, szóval ha másért nem, ezért megérte átszervezni a napomat.

Tízperces sétával értem el a szalonba, mégis csontig fagytam. Azzal biztattam magam, hogy talán ez az utolsó téli nap, március 10. után már csak nem fog tartósan megmaradni a hideg és a szél. Régebben olyan szalonról álmodoztam, amelyik közvetlen a parton van, és a hatalmas üveglakain keresztül látni lehet a vizet, most viszont hálát adtam érte, hogy anno a falu központjában béreltem helyiséget. A vízparton ősztől tavaszig elviselhetetlen szél fújt, a nyári viharok idején meg egyenesen félelmetes volt a tó. A házak között, ha nem is volt ötcsillagos a panoráma, védve éreztem magam.

Ahogy átvágtam a parkon, felnéztem a kopasz fákra, a varjak fekete pöttyökként ültek az ágakon. Mint akik gyűlést tartanak, úgy csoportosultak egymás mellett, s közben éktelenül károgtak. Megálltam egy pillanatra, jó erősen összeütöttem a tenyeremet, a madarak felrebbentek, és ha ez lehetséges, még éktelenebbül károgtak. Amirával régen mindig számoltuk, ki hány madarat tud felriasztani az ágakról, talán negyvenhéttel nyertem meg egyszer a versenyt. Ez még

abban az időben lehetett, amikor nyugodtan bemondhattam egy számot, ő mindent elhitt nekem.

Anyám szerint ilyenkor a legrondább a falu, de én nem értek vele egyet. Mindig szerettem ezt az időszakot, és ha le kellett volna rajzolnom a tél végi Szárszót, egyetlen színt használtam volna: a szürkéskéket. Egybefolyt az ég a vízzel, emberek sehol, a nyaralók redőnyei lehúzva, csend és béke mindenhol. Ehhez képest a fővárosi vagy a londoni tél maga volt a rémálom. A sóval felszórt utcákon térdig kellett gázolni a szeméttel elkevert hólében, emberek nyomorogtak hatalmas télikabátjukban, esernyőjükkel, amelyet folyton kifordított a szél, én meg úgy képzeltem, hogy az esernyők-ből kiálló tüskék fognak egyszer halálra szurkálni. Szárszón talán esernyőt sem vitt magával soha senki, helyette a sapka és a kapucni dívott, mert azt a tíz percet bárhogy ki lehet bírni... Néhány lépés múlva én is a jól felfűtött szalonban voltam, a melegséget árasztó falak között.

Bár a húgom szerint hideg színekkel kellett volna kifésztennem a kozmetikát, mert az most a trend, nem hallgattam rá, hanem maradtam a jól bevált sárgás árnyalatoknál. Majd mindennap hálát adtam az égnek amiatt is, hogy így döntöttem; olyan volt ez a kuckó, mintha magába szívta volna a napsugarakat, amelyek télen is árasztották magukból a fényt.

A legszebb tárgy a szalonban egy biedermeier fotel volt, Amira vadászta le nekem a netről. Kisebb vagonba és több álmatlan éjszakámba került, de ma már kimondhatom: megérte. Igaza lett a húgomnak, ez az egyetlen luxustárgy azonnal megemelte a szalon színvonalát, az már senkit sem érdekelt, hogy a földvári Csutak bútorboltban vettem a szekrényt és a kiegészítőket, nem győzték csodálni a hely eleganciáját. Ehhez jött még a rózsaoalaj, ami a húgom ajándéka volt: külön

felhívta a figyelmemet, hogy ez nem egy ócska, ezerforintos, gagyi olaj, amit minden drogériában kapni lehet, hanem valódi rózsaszirmokból készített esszencia, és hiába lehet az árából egész ládányi másolatot venni, az illatukon pontosan érződik a különbség. Én, mondjuk, nem éreztem, otthonra vettem egy olcsót, a szalonban meg használtam Amiráét, amit, valljuk be, értékelték a nők. Sokan mondták, hogy igazi luxust teremtettem húsz négyzetméteren.

Mariann volt az utolsó vendégem Amira előtt, és hiába krákoztam egyre feltűnőbben, még mindig az öltözőben szöszmötölt. Mintha élvezte volna, hogy húzza az időt, ráérsen jött ki a kezelőbe, feküdt le az ágyra, rendezte el a haját, aztán újra felült, hogy a frottírtörülközőt eligazgassa magán, végül még egy nagyot sóhajtott is.

– Miért is kellett korábban jönnöm?

– Elfelejtettem a húgom időpontját – mondtam halkán, de éreztem, hogy a hangom megremeg. Pocsékul hazudtam.

– Nyilván ő szolt az utolsó percben. Nekem nem kell mellébeszélni, jól ismerem Amirát. Mikor jön?

– Hatra ígérte. – Eleve fél órát rászámoltam az érkezésére. Úgyis mindig késett.

– Legalább találkozom vele. Milyen most a haja? Vörös?

– Már régóta szőke. Csak egy rövid időre váltott vörösre, de nem állt jól neki.

– Neki minden jól áll. Olyan szép!

– Hát igen – mosolyodtam el.

Amira tényleg szép volt. A legszebb, akit valaha ismertem. Amikor a szüleim – éppen harminckét éve – hazahozták a kórházból, sokáig álltam a kiságya mellett, és nézegettem. Mondtam is anyának, hogy milyen kis formás, ő meg bólogatott. „A legformásabb. Ennek a kicsi lánynak még a körme is tökéletes” – nevetett, én pedig vele nevettem.

Köszönjük, hogy a Scolar Kiadó könyvét választotta.
Iratkozzon fel hírlevelünkre a www.scolar.hu honlapon,
vagy keressen minket a facebook.com/scolarklub oldalon!

Scolar Kiadó, 2023
1016 Budapest, Piroska u. 13.
Telefon: +36 1 466 7648
scolar@scolar.hu; www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Illés Andrea
Szerkesztette: Helfrich Judit
Tördelő: Hársfai László

ISBN 978-963-509-686-2

Nyomdai munkák: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató